

MÚSICA

Lídia Pujol entra a l'Olimp

Lídia Pujol ha presentat el doble àlbum 'Conversando con Cecilia' a la Sala Barts, acompanyada per quatre músics excepcionals

Miquel Queralt
Observador cultural

22/07/2021

Comparteix:

El que es va sentir i observar anit a la sala Barts, dins el festival Grec, es pot assegurar que no passa ni cada nit, ni cada mes ni cada any. Van ser noranta minuts de magisteri musical i emocional.

Concert de Lídia Pujol a la Sala Barts, acompanyada dels músics; Dani Espasa, Pau Figueres, Ismael Alcina i Carlos Montfort. Foto: Laia Serch

Va ser una nit especial perquè Lídia Pujol ens va mostrar que la preciosa, precisa i molt ajustada escenografia, banyada de colors i tonalitats —quin tècnic de llums i quin tècnic de so!— també traspuen en la seva veu. Per la seves sedoses, brillants i matisades tonalitats vocals i per la seva mobilitat dalt de l'escenari, Pujol és l'antítesi de l'estaquirot.

No va ser un concert qualsevol, com tampoc va ser un cop de fortuna. Es pot sospitar que la intèrpret, i, ahora, actriu, portava entre cella i cella la data d'ahir. Quantes vegades haurà cantat així als assajos... A l'entrevista que li vam fer a [Núvol](#) deixava anar dues perles que no poden passar desapercebudes. Qualificava els seus músics com a "representants de Déu a la terra" i deia que ella es considera intèrpret i no compositora.

Aquells que tenim la mirada ajustada a les qüestions terrenals podem assegurar, en poc marge d'error –disculpeu l'excés de confiança–, que en el castell sonor, sòlid, elàstic, imaginatiu i meravellosament obert hi caben la lletra de les cançons de Cecilia i la qualitat vocal i escenogràfica de Pujol. Hi cavalquen Dani Espasa, piano; Ismael Alcina, al baix; Carlos Montfort, violí i percussions; i Pau Figueres, guitarra, que conformen un quartet de gamma molt i molt alta. El sotasignant no és massa amic de les comparacions, però de tant en tant és oportú fer alguna excepció. Fa unes hores, Lidia Pujol i el seu quartet van recordar, amb les esmenes que es vulguin, l'edifici sonor d'una de les dames del folk i el pop que als anys setanta va decidir mirar cap endavant i capbussar-se en el jazz. Parlem de Joni Mitchell. Estrany? En absolut. El talent serveix per innovar o, si més no, per tombar estereotips. Això va passar aquest dimecres a la sala Barts. No és una qüestió de gèneres musicals, ni d'èpoques. És la seguretat que la transgressió d'allò que donem com a establert i inamovible cau suaument, però de manera ferma, a còpia de saviesa, treball i manca de por.

Parlem amb...

Lidia Pujol: “Tots aspirem a ser persona”

Miquel Queralt

Els arranjaments presentats per mostrar el doble àlbum *Conversando con Cecilia* són, com a mínim, i com diria aquell: aplostofans! El combo va trobar una magnífica simbiosi entre la cançó i el pop, matisats segons l'ocasió, per elegants cortines d'electrònica i passatges de contemporània. Tots quatre músics dibuixaran espais musicals que podien sonar a flamenc, cas de Figueres, com a músiques improvisades, tant del gust del segell alemany ECM, cas d'Espasa. Encara païm els territoris sonors de Monfort i Alcina. Sortim derrotats, però molt contents, per una bellesa desbocada. La cantant semblava que es passegés pel més modernista i elegant bulevard de la ciutat en ple segle XXI. Fascinats d'estar fascinats. Poques vegades les arts escèniques i la música aconseguen tal alt nivell de simbiosi tot fent desaparèixer fronteres. Tant físiques com mentals.

Lidia Pujol aporta resplendor al silenci i el quartet, alegria a les seves parts instrumentals. Altrament, les cançons, interpretades en el mateix ordre del disc, destil·len la màgia, resulten brillants, emocionalment diverses, però emotivament són la mateixa cosa. Pujol aconsegueix que el fil narratiu, que habita en el cançoner de Cecilia, passi a un primer pla.

Concert de Lídia Pujol a la Sala Barts, acompanyada del pianista Dani Espasa. Foto: Laia Serch

Si estiguéssim davant d'un treball de fi de grau, podria ser que els alumnes obtinguessin una qualificació molt alta. El que ha trobat Lídia Pujol, si és que ho perseguia, després de dues dècades de fangadora de la paraula cantada, és la consagració. Per tant, com a públic estem en el dret de demanar més. Mentre esperem gestors intel·ligents, demanem que, l'estiu vinent, els músics que acompanyen i donen sentit a aquest magnífic exemple d'orfebreria vocal facin un concert al mateix teatre Grec, amb tots els recursos necessaris. De ser així ens arrisquem a passar de la consagració a viure una epifania multitudinària. Seria un repte per a tots, músics i audiència.

Per aquell que estimi les etiquetes, cal indicar que Lídia Pujol, la consagrada Lídia Pujol, no és cantautora. És una dama de la cançó i, si es vol, del pop d'autor, i, també, dama de veu d'autor, pel to, la sonoritat i les vocalitzacions. És una escollida, d'aquelles que esmicolen la dita de "canta com els àngels". No és qüestió de simple qualitat vocal. El cert és que els àngels, col·legues dels seus músics, quan la veuen escalfar la veu, es posen en primera línia, pleguen les ales i escolten. Xiulen fluixet des de l'emoció més profana, la més humana.

Lídia, tu que poses veu als sentiments i abomines de la banalitat normal, et fem un present: ets una gran. En el teu discurs humanista, trobem un tresor en forma de qualitat musical a l'abast de molt pocs. Sorprendre amb aquesta finesa vocal, gens ortodoxa, plena de sentit, tot poetessa quan apel·les a Lluís Llach, des d'un País petit, ens deixa quasi muts i complaguts. El teu lloc és a l'Olimp.